

[Peter Larsen.]

heden og måske også nøje må overveje henvisningsreglerne i arbejdsløshedsloven, har vi den opfattelse, at der uden tvivl må gøres en indsats på dette felt, fordi der fra erhvervslivet fremover vil blive stillet store krav til de unge, krav om en bedre teoretisk og faglig uddannelse. Vi kan heller ikke i dag overskue, hvilke krav man udefra vil stille til os — jeg tænker her på de kommende markedsplaners store indflydelse på dansk erhvervsliv — og derfor gælder det om, at man slår på så mange strenge som muligt, og at man slår på de rigtige strenge. Med ordet „rigtig“ mener jeg i denne forbindelse, som jeg antydede før, at det ikke alene skal være en statsopgave, men at vi, hvor det overhovedet er muligt, må drage kommuner, faglige organisationer og institutioner med ind i billedet, og at vi først og fremmest må tilrettelægge denne undervisning på en sådan måde, at de unge får den fornødne interesse for selv at være med til at foretage disse fremstød til gavn for sig selv.

Ud fra den betragtning mener venstre at kunne fastslå, at det er rigtigt, at uddannelsen tilrettelægges på et fastere grundlag, som man har gjort det på skolerne, hvor man starter med grundkursus og senere foretager en videreførelse i enkelte retninger, alt under hensyn til behovet og til den specielle interesse og de muligheder, der forefindes. Navnlige på dette område må vi se værdien af den større bevægelsesfrihed, der bliver skabt ved fastsættelse af den egentlige arbejdstid til 24-36 timer ugentlig; men de spørgsmål, der melder sig i den forbindelse, leder også tanken ind på problemet om ensartethed i den elevflok, som drager ind på disse skoler og disse kursus. Jeg er klar over, at det er svært at skabe en sådan ensartethed, og vi er klar over, at det er et problem, som nøje må overvejes både i arbejdsministeriets udvalg og i samråd med skolens folk, måske også må gennemdrøftes i det folketingsudvalg, der nu forhåbentlig bliver nedsat. Vi ved, hvad det betyder, når der fra forskellig side på disse skoler eller kursus kommer en dårlig påvirkning; det kan virke ødelæggende, og derfor er det for os at se et spørgsmål, som må gennemgås meget nøje. Det er jo muligt, at man ad anden

vej — det åbner lovforslaget jo også mulighed for — med støtte til andre foranstaltninger kan løse dette specielle problem, som jo navnlig har en så stor social side.

Jeg skal ikke gå væsentlig dybere ind på lovforslagets afsnit om de arbejdstekniske skoler. Bestemmelserne her er jo bortset fra de enkelte ændringer, der er peget på, i det væsentlige uændrede.

Jeg vil herefter gøre nogle få bemærkninger vedrørende det andet afsnit, selve kursusvirksomheden, men under hensyn til at jeg allerede har strejft disse ting, skal jeg nøjes med at knytte et par bemærkninger til selve den økonomiske side, de tilskudsregler, som man her foreslår. På dette område er lovforslaget en nydannelse. Tidligere fik man rejsegodtgørelse til de store kursus; nu foreslås det, at der skal ydes rejsegodtgørelse også til de kortere kursus. Her vil venstre tage et vist forbehold; vi er bange for de konsekvenser, det kan føre med sig, og tænker i den forbindelse på al anden kursusvirksomhed af lignende karakter inden for landbrug, husholdning, handel, industri o. lign., alle disse mange former for kursusvirksomhed, som, hvis man gennemfører ydelse af rejsegodtgørelse på dette specielle område, uden tvivl vil komme og rejse krav om ligestilling. Vi er bange for, at man her, uanset de forbehold man tager, kører os ind på et spor, hvorved man forøger gratismentaliteten uden at se på de nedbrydende virkninger, dette kan have. Vi har den opfattelse, at når det offentlige, når staten skaber rammerne og betaler undervisningen, så må de, der deltager i undervisningen, i det mindste selv kunne yde den indsats, det må være selv at sørge for transporten, uden at det offentlige skal betale. Vi er som sagt bange for konsekvenserne, og det samme gælder spørgsmålet om dækning for tabt arbejdsfortjeneste. Vi er bange for det perspektiv, det åbner på andre områder, hvis man går ind på den tankegang at betale for tabt arbejdsfortjeneste, når det drejer sig om undervisningsformål i det hele taget. Hvor går grænsen for, hvornår man skal yde eller ikke yde? Jeg synes, det vil være rimeligt at overveje dette spørgsmål endnu en gang for at få en formulering, der nogenlunde er i overensstemmelse med de regler, der gælder på andre områder.